

ΘΑΝΟΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΟΛΥΜΠΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε Π Π Η Ν Ι Κ Η Π Ο Υ Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

1

ΕΙΧΕ ΞΗΜΕΡΩΣΕΙ ΑΠΟ ΩΡΑ στην πεδιάδα της Ολυμπίας κι ο καλοκαιριάτικος ήλιος έλαμπε. Τα τζίτζικια είχαν αρχίσει από νωρίς το τραγούδι τους, σημάδι ότι η μέρα θα ήταν ζεστή. Αρκετά μικρά λευκά σύννεφα είχαν εμφανιστεί στα δυτικά και αγωνίζονταν να πάρουν καλή θέση στον καταγάλανο ουρανό.

Οι δύο ηλικιωμένοι, ο Αριστόδημος και η γυναίκα του Κλεονίκη, βρίσκονταν στην αυλή του πανδοχείου τους. Το είχαν χτίσει πριν από πολλά χρόνια κοντά στο ιερό, σε ένα μεγάλο κτήμα, προίκα της Κλεονίκης, με χρήματα του Αριστόδημου. Ζούσαν αρκετά καλά από αυτή την επιχείρηση, όπως άλλωστε και τόσοι άλλοι μικροπανδοχείς σε όλη την περιοχή.

Ο Αριστόδημος και η Κλεονίκη είχαν ονομάσει το πανδοχείο τους «Ο Ολυμπιονίκης» και ήταν από τα πιο γνωστά της περιοχής. Εκτός ότι ήταν πολύ καθαρό, είχε και άλλα θετικά: βρισκόταν σε ιδανική απόσταση από το ιερό, όχι περισσότερο από μισή ώρα με τα πόδια, ήταν ήσυχο, καθώς ήταν χτισμένο μακριά από τον κεντρικό δημόσιο δρόμο κι ήταν επάνω σε ένα χαμηλό λόφο με θέα προς τον ποταμό Αλφειό και το κοντινό δάσος, ενώ επίσης διέθετε ιδιαίτερο χώρο με λουτρά και βάλανεία, πράγμα σπάνιο για όλη την περιοχή της Ολυμπίας.

Όπως κάθε καλοκαιριάτικο πρωινό, οι δύο ηλικιωμένοι βρί-

σκονταν στην αυλή και ετοιμάζαν το μεσημεριανό γεύμα για τους ενοίκους τους. Καθάριζαν αμύλητοι φακές μέσα από ένα μεγάλο πήλινο δοχείο, δείχνοντας μεγάλο ενδιαφέρον σ' αυτό που έκαναν. Πότε πότε ο Αριστόδημος σταματούσε, κοιτούσε γύρω του τη φύση, αναστέναζε και μετά συνέχιζε και πάλι τη δουλειά του.

Η Κλεονίκη τον παρατηρούσε που είχε πάρει περίεργο και συνάμα αστείο ύφος. Χαμογελούσε, γιατί ο άντρας της δεν είχε αλλάξει σχεδόν καθόλου από τα νιάτα του. Εκτός από τα μαλλιά και το μούσι του που είχαν ασπρίσει, αυτός παρέμενε πλαδαρός και λευκός, «σαν ζυμαράκι έτοιμο για ζούληγμα», όπως του έλεγε πολύ συχνά για να τον πειράξει.

Είχαν ταιριαξει από την πρώτη στιγμή που παντρεύτηκαν. Παρά το γεγονός ότι κι αυτή είχε γεράσει πλέον και τα μαλλιά της είχαν ασπρίσει και αραιώσει, ύστερα από σχεδόν σαράντα χρόνια μαζί του, αν μη τι άλλο, γνώριζε όλες του τις συνήθειες. Έτσι δε χρειάστηκε και πολύ για να καταλάβει ότι κάτι τον απασχολούσε. Γι' αυτό τον σκούνησε με το πόδι της κάτω από το τραπέζι και τον ρώτησε με νόημα:

«Τι τρέχει, Αριστόδημε; Σε απασχολεί κάτι;»

«Μπα, τίποτα», απάντησε εκείνος δήθεν αδιάφορα και συνεχίστηκε να καθαρίζει τις φακές που είχε μπροστά του.

«Εμένα δε μου το βγάζεις από το μυαλό. Σε ξέρω καλά τόσα χρόνια», είπε εκείνη χτυπώντας παράλληλα το δάχτυλό της ρυθμικά στο ξύλινο τραπέζι. «Λοιπόν...»

«Να... σκεφτόμουν», είπε εκείνος κομπιάζοντας. «Γενικά... για τους Αγώνες».

«Τι ακριβώς;» ρώτησε η γυναίκα και στράφηκε πάλι μπροστά στο μικρό της βουναλάκι από φακές.

«Έχω ένα προαίσθημα... ότι αυτοί οι Αγώνες θα είναι κάπως...»

«Δε σε καταλαβαίνω, άντρα μου. Κάθε φορά που γίνονται είναι οι ίδιοι. Ίδιος κόσμος, ίδια φασαρία», είπε εκείνη αδιάφορα.

«Δεν ξέρω, βρε γυναίκα, αλλά φέτος έχω ένα περίεργο... προαίσθημα».

«Απλώς γέρασες και όλα σου φαίνονται περίεργα», είπε πάλι η Κλεονίκη και χαμογέλασε κοροϊδευτικά.

«Γέλα όσο θέλεις», απάντησε ο Αριστόδημος κάνοντας μια περίεργη γκριμάτσα. «Αλλά από χθες το βράδυ που ήρθε εκείνος, εμένα δε μου το βγάζεις από το μυαλό...»

«Για τον Αθηναίο λες;» ρώτησε η Κλεονίκη ψιθυριστά σταματώντας και πάλι τη δουλειά της.

«Ακριβώς», της απάντησε κι έριξε μια συνωμοτική ματιά γύρω του. «Για εκείνον που νοίκιασε το καλύτερο δωμάτιό μας στον δεύτερο όροφο».

«Δε σου άρεσε ο άνθρωπος; Είναι ευγενής και όπως είδες, ήρθε με τρεις βαστάζους από το λιμάνι, τη Φεία».

«Αυτοί φύγανε πρωί πρωί. Τους έδωσα και λίγα τρόφιμα για το δρόμο», είπε ο Αριστόδημος.

«Λοιπόν, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί ανησυχείς. Απ' ό,τι θυμάμαι, ο άνθρωπος... πώς είπες ότι τον λένε;»

«Αλέξανδρο, του Καλλικλή και της Αυγής. Είναι από αρχοντική γενιά της Αθήνας και είναι μακρινός συγγενής με τον γνωστό Κίμωνα. Με πληροφόρησε γι' αυτόν ο αρχιερέας της Ολυμπίας, ο Αγήνορας, που είναι και φίλος του και ο οποίος μεσολάβησε και κανόνισε για το δωμάτιο».

«Ένας επιπλέον λόγος που δεν μπορώ να καταλάβω γιατί ανησυχείς», είπε η γυναίκα ανασηκώνοντας τους ώμους της. «Όλα αυτά τα χρόνια δε νομίζω να είχαμε πολλούς τέτοιους καλούς πελάτες. Μάλιστα αυτός εδώ ζήτησε το καλύτερο δωμάτιο, πλήρωσε προκαταβολικά και, το κυριότερο, το έκλεισε σχεδόν για ένα μήνα! Άρα μάλλον θα πρέπει να είσαι ικανοποιημένος με την περίπτωση του».

«Ίσως έχεις δίκιο», είπε ο γέρος χαμογελώντας μηχανικά. Ύστερα, ξύνοντας και το κεφάλι του άλλαξε κουβέντα λέγοντας: «Λοιπόν, ξέρεις τι σκέφτομαι; Θα πρέπει κάποια στιγμή να πάω να πληρώσω και κάποιους από τους φόρους που χρωστάμε στο ταμείο του ιερού».

«Δεν είναι ανάγκη να τα δώσεις όλα αμέσως», είπε η γυ-

ναίκα μάλλον ανήσυχη, σταματώντας απότομα τη δουλειά της. «Το ιερό εκεί είναι, δε θα πάει πουθενά. Εξάλλου θα πρέπει να κρατήσουμε και μερικά για την επέκταση που σκεφτόμαστε να κάνουμε χρόνια τώρα».

«Όσο γι' αυτό πιστεύω ότι η καλύτερη εποχή για τις εργασίες θα είναι αμέσως μετά το τέλος των Αγώνων, όταν το πανδοχείο θα έχει αδειάσει. Ελπίζω να βοηθήσει ο Δίας και φέτος να δουλέψουμε περισσότερο», είπε ο γέρος κοιτάζοντας προς τον ουρανό. «Δε θέλω να είμαστε χρεωμένοι όταν θα τελειώσουμε με αυτή την υπόθεση».

Παράλληλα το μάτι του έπεσε στα παράθυρα του πανδοχείου του. Σχεδόν όλα ήταν ανοιχτά, σημάδι ότι οι ένοικοι είχαν σηκωθεί. Σε μερικά κρέμονταν σκεπάσματα, αφού οι υπηρέτριες είχαν ήδη πιάσει δουλειά. Αλλά τότε άκουσε βήματα και γυρίζοντας είδε να πλησιάζει μια υπηρέτρια. Ήταν νεαρή, όχι πάνω από είκοσι πέντε, μετρίου αναστήματος, αλλά αρκετά όμορφη. Φορούσε ένα καφέ σκούρο λινό ιμάτιο και είχε τα ξανθά της μαλλιά πιασμένα κότσο. Ο ηλικιωμένος ασυναίσθητα έφτιαξε τα μαλλιά του, αλλά η αγκωνιά της γυναίκας του τον επανέφερε σε τάξη.

«Όλα καλά, Βερενίκη;» ρώτησε αδιάφορα η Κλεονίκη την υπηρέτρια.

«Μάλιστα, κυρία», έγνεψε εκείνη. «Όλοι σχεδόν οι ένοικοι έχουν κατέβει και παίρνουν το πρωινό τους στην τραπεζαρία. Κάποιοι ήδη έφυγαν για το στάδιο».

«Γιατί είπες, μικρή μου, “σχεδόν όλοι”; Τέτοια ώρα δε θα έπρεπε να έχουν ξυπνήσει όλοι;»

«Σίγουρα, αλλά ο ένοικος που έφτασε χθες βράδυ, εκείνος ο Αθηναίος, κοιμάται ακόμα».

«Πώς κι αυτό;» ρώτησε ο Αριστόδημος με περιέργεια.

«Τι να πω... δεν ξέρω», απάντησε διστακτικά η Βερενίκη. «Του χτύπησα τη θύρα και με έδιωξε με αγριεμένο ύφος. Απλώς μου είπε: “Σε αυτό το πανδοχείο δεν μπορεί να βρει κανείς ησυχία”... Κι άλλα τέτοια».

«Μάλλον γι' αυτό που συνέβη χθες το βράδυ...» είπε η Κλεονίκη.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Αριστόδημος. «Εγώ δεν κατάλαβα τίποτα. Ήμουν πολύ κουρασμένος και όταν εκείνος πήγε στο δωμάτιό του, εγώ έπεσα για ύπνο».

«Ο Λάκωνας στο διπλανό δωμάτιο, ο Λεωνίδας, μάλλον είχε... γιορτή».

«Έτσι είναι», επιβεβαίωσε και η Βερενίκη και γελώντας αμήχανα κάλυψε με το χέρι της το στόμα της.

«Τι εννοείτε και οι δυο σας, ότι έφερε γυναίκες στο δωμάτιο;»

«Τι περίμενες, άντρα μου, τέτοιος άντρακλας που είναι;»

«Μήπως... μήπως ήταν καμιά από εσάς, τις δικές μου υπηρέτριες;» ρώτησε ο Αριστόδημος αναστατωμένος.

«Μην ανησυχείς και οι δικές μου οι κοπέλες είναι όλες φρόνιμες», είπε η Κλεονίκη ρίχνοντας παράλληλα αυστηρή ματιά στη νεαρή υπηρέτρια. Κατόπιν συνέχισε: «Ο Σπαρτιάτης έφυγε λίγο μετά την ανατολή του ηλίου μαζί με μια πόρνη, εκείνες που συχνάζουν στα καπηλειά, τίποτα περισσότερο».

«Ίσως γι' αυτό παραπονέθηκε ο Αλέξανδρος. Δεν τον άφησαν να κλείσει μάτι. Μα τον Δία, νομίζω ότι θα μας τα πει από την καλή... και θα έχει και δίκιο! Θα πρέπει όμως να βρω μια δικαιολογία για να μη χάσω τέτοιο πελάτη», μονολόγησε ο Αριστόδημος και ξύνοντας το κεφάλι του σηκώθηκε από το τραπέζι.

«Αν όμως μας πει κάτι και αποφασίσει...»

«Στάσου, γυναίκα, το βρήκα», είπε ο Αριστόδημος και τα μάτια του έλαμψαν. «Λοιπόν, νεαρή μου, στο εξής θα τον εξυπηρετείς μόνον εσύ, αλλά διακριτικά. Θα είσαι η αποκλειστική του υπηρέτρια. Ομορφούλα είσαι και θα τον καλμάρεις με τα νιάτα σου. Δε νομίζω να είναι τόσο αγροίκος και να τα βάλει μαζί σου».

«Το δωμάτιο θα το καθαρίζεις κάθε μέρα και πάντα θα έχει νερό, κρασί και φρούτα», είπε η Κλεονίκη συμφωνώντας με τον άντρα της. «Δεν πρέπει να του λείπει τίποτα, ειδικά τα φρούτα. Ξέρεις, οι ευγενείς πάντα θέλουν να έχουν κάτι να τσιμπολο-

γούν. Το θυμάμαι και από άλλες περιπτώσεις πιο παλιά. Και ό,τι σου λέει θα τρέχεις και θα μας ενημερώνεις. Πρέπει να έχουμε το νου μας με τέτοιο πελάτη, γι' αυτό θα τον έχεις από κοντά!»

«Κι εγώ από τη μεριά μου», συνέχισε ο Αριστόδημος, «θα πιάσω με το καλό εκείνο τον Λεωνίδα».

«Να προσέξεις τα λόγια σου με αυτόν. Ίσως είναι αφύς. Εξάλλου, κι αυτός δεν είναι κατώτερος από τον Αθηναίο. Έμαθα ότι είναι από ευγενική γενιά, του γενναίου Λεωνίδα, του Σπαρτιάτη βασιλιά που πολέμησε στις Θερμοπύλες πριν από τριάντα και πλέον χρόνια. Λοιπόν, πρόσεξε πώς θα του μιλήσεις. Δε μας συμφέρει να τα χαλάσουμε μαζί του».

«Καλά, καλά, έννοια σου, γυναίκα», είπε ο Αριστόδημος κάνοντάς της νεύμα για να σταματήσει τις συμβουλές. «Αλλά προς το παρόν, νεαρή μου, εσύ να κάνεις όλα όσα είπαμε. Επιπλέον, νομίζω ότι θα μπορούσες να του πας το πρωινό στο δωμάτιό του. Καθαρές πετσέτες έχει;»

«Ναι, του τις πήγα πριν από δύο ώρες».

«Ωραία», είπε ο Αριστόδημος ευχαριστημένος. «Τώρα να του πας γάλα, μελόπιτες, αυγά, ψωμί, σκληρό τυρί και καθαρό νερό. Επίσης να τον ενημερώσεις για το μεσημεριανό γεύμα. Πες του ότι... ότι εκτός από φακές, ειδικά γι' αυτόν θα έχει χοιρινό, λαχανικά και σύκα. Ξέρω ότι στους Αθηναίους αρέσουν πολύ».

Η Βερενίκη έκανε μια μικρή υπόκλιση και στράφηκε προς τη θύρα του πανδοχείου. Μπήκε στο ισόγειο και διέσχισε την κεντρική τράπεζα. Έβριξε μια ματιά τριγύρω της και διαπίστωσε ότι οι ένοικοι είχαν φύγει και στα τραπέζια υπήρχαν χρησιμοποιημένα άδεια σκεύη. Κατευθύνθηκε στο μαγειρείο που βρισκόταν κάτω από την κεντρική σκάλα, ακριβώς απέναντί της.

Εκεί βρήκε δύο ακόμα υπηρέτριες, την Αρετή και τη Θεώνη. Τους είπε να πάνε να μαζέψουν τα τραπέζια, ενώ εκείνη άρχισε να ετοιμάζει ένα δίσκο με διάφορα πράγματα. Οι άλλες την κοίταζαν και χαμογελούσαν, αφού κατάλαβαν για ποιον προ-

οριζόταν ο δίσκος. Εξάλλου είχαν μιλήσει και το προηγούμενο βράδυ για τον Αθηναίο που είχε καταφτάσει αργοπορημένος.

Είναι αλήθεια ότι η Βερενίκη από την πρώτη στιγμή είχε θαμπωθεί. Δεν ήταν τόσο τα πλούτη του ή τα νιάτα του που την είχαν εντυπωσιάσει, όσο η αρχοντική του παρουσία. Οι ματιές τους είχαν συναντηθεί μόνο για μια στιγμή, όταν είχε μπει στο πανδοχείο. Εκείνος την κοίταξε στα μάτια και της χαμογέλασε.

Η Βερενίκη είχε αισθανθεί ένα μούδιασμα στο κορμί της κι ένα πετάρισμα στην καρδιά, κάτι που κατάλαβαν ακόμα κι οι άλλες υπηρέτριες. Γι' αυτό και είχε φροντίσει να ξεκαθαρίσει τη θέση της και τους είχε ζητήσει να μην ανακατευτούν γιατί θα τον περιποιούνταν η ίδια. Εκείνες δεν έφεραν αντίρρηση, αν και δεν παρέλειπαν να την πειράζουν όταν έβρισκαν ευκαιρία.

Λίγο αργότερα η Βερενίκη βγήκε στην κεντρική τράπεζα κρατώντας το δίσκο στα χέρια και κατευθύνθηκε στη σκάλα που ήταν από πάνω της. Άρχισε να ανεβαίνει με προσοχή και για μια στιγμή σταμάτησε στον πρώτο όροφο. Πήρε βαθιά ανάσα και από κάπου εκεί κοντά άκουσε μια άλλη υπηρέτρια, την Ελπινίκη, που καθάριζε τα δωμάτια του ορόφου.

Πρέπει να έχω το νου σε αυτήν ειδικά, σκέφτηκε η Βερενίκη. Θυμάμαι ότι χθες τον γλυκοκοίταξε. Απ' την άλλη, θα πρέπει επίσης να είμαι προσεκτική και να μη δίνω αφορμές. Δεν καθυστέρησε πολύ εκεί. Συνέχισε να ανεβαίνει και ταυτόχρονα σκεφτόταν διάφορα: Δε λέω, είναι ώριμος, στα σαράντα κάτι... πάντως είναι αριστοκράτης και ωραίος άντρας... εμένα τουλάχιστον μου αρέσει πολύ. Λες να με πρόσεξε καθόλου χθες βράδυ; Αλλά μπα, πού τέτοια τύχη. Άσε που μπορεί να έχει όποια θέλει. Για μένα ούτε που θα νοιαζόταν. Όμως τώρα, αχ Αφροδίτη μου, κάνε να είναι καλόκεφος, να μου ρίξει έστω μια γλυκιά ματιά...

Δεν πρόλαβε να σκεφτεί τίποτα περισσότερο καθώς είχε φτάσει έξω από τη θύρα του Αθηναίου. Ακούμπησε για λίγο το δίσκο στο διάδρομο, έριξε μια γρήγορη ματιά γύρω της και όταν διαπίστωσε ότι ήταν μόνη, έφτιαξε πρόχειρα τα μαλλιά

της. Μετά έστρωσε τις λεπτές ζώνες που περνούσαν κάτω από τα στήθη της, τα οποία και ανασήκωσε λιγάκι, ώστε να φαίνονται πιο στητά. Τέλος, πρόβαρε το πιο ωραίο της χαμόγελο και χτύπησε τη θύρα τρεις φορές.

Από μέσα άκουσε ένα κάλεσμα που έμοιαζε πιο πολύ σαν μουγκρητό. *Αυτό δεν είναι και τόσο καλός οiwνός*, σκέφτηκε η Βερενίκη. Γύρισε το χερούλι και μπήκε. Πρώτα έσκυψε το κεφάλι της και διαπίστωσε στο βάθος ότι ο Αθηναίος ήταν ακόμα στο κρεβάτι. Παραξενεύτηκε, αλλά δεν είπε τίποτα. Άφησε το δίσκο στο τραπέζι που υπήρχε εκεί κοντά και μετά πήγε προς το κλειστό παράθυρο. Φτάνοντας σ' αυτό έριξε μια φευγαλέα κλεφτή ματιά στον άνθρωπο, που ήταν ακόμα κουκουλωμένος με το σκέπασμά του. Κατάλαβε πως ανάσαινε και τότε εκείνος ξεσκεπάστηκε απότομα μέχρι το λαιμό. Η Βερενίκη τρόμαξε βλέποντάς τον να κάνει αλλόκοτη γκριμάτσα και να την κοιτάζει περιέργα. Του χαμογέλασε καλοσυνάτα, αν και κάπως αμήχανα, αφήνοντας να φανούν τα κατάλευκα δόντια της μέσα από τα μεγάλα χείλη της και του είπε:

«Καλημέρα. Έξω είναι υπέροχα. Θα ανοίξω το παράθυρο και...»

«Σε παρακαλώ», τη διέκοψε και απλώνοντας το χέρι του τη σταμάτησε. «Άσε το παράθυρο και φύγε».

«Όπως επιθυμείτε», απάντησε η Βερενίκη και κίνησε να φύγει.

«Στάσου», είπε πάλι ο Αλέξανδρος. «Να πεις στον πανδοκέα ότι δε θα μείνω για φαΐ το μεσημέρι. Θα επιστρέψω το βράδυ. Τότε θα του μιλήσω για κάποιο θέμα».

«Πολύ καλά. Τίποτε άλλο;»

«Όχι», της απάντησε εκείνος αδιάφορα.

«Πάντως, να ξέρετε ότι με λένε Βερενίκη. Οτιδήποτε κι αν χρειαστείτε, οποιαδήποτε ώρα, μπορείτε να με καλέσετε. Θα σας υπηρετώ προσωπικά όσον καιρό θα είστε εδώ», είπε εκείνη αφήνοντας ολοφάνερα ένα υπονοούμενο.

Περίμενε λίγο να πάρει μιαν απάντηση, αλλά τελικά ο άλλος δεν της έριξε ούτε βλέμμα κι έτσι εκείνη έφυγε. Όταν ο Αλέ-

ξανδρος άκουσε τον ήχο της θύρας ξεσκεπάστηκε. Ανάσανε βαθιά κι ένωσε τη ζεστασιά του δωματίου να τον πλημμυρίζει. Ανασηκώθηκε, έτριψε τα μάτια του και τεντώθηκε για να ξεμουδιάσει.

Πήγε προς το μοναδικό παράθυρο του δωματίου που έβλεπε νοτιοανατολικά. Το άνοιξε κι έριξε μια ματιά χαμηλότερα, στην αυλή. Είδε τους πανδοχείς του που απομακρύνονταν συζητώντας. Ύστερα άφησε τη ματιά του να πλανηθεί βιαστικά στην πλαγιά του μικρού λόφου που ήταν χτισμένο το πανδοχείο. Γρήγορα χάθηκε μέσα στο όμορφο καταπράσινο δάσος και λίγο πιο μακριά ξεστράτισε και βούτηξε στο μεγάλο ποτάμι της Ήλιδας, τον Αλφειό.

Ο Αλέξανδρος πήρε κι άλλες βαθιές ανάσες, ευχαριστημένος από το θέαμα. Αμέσως θυμήθηκε το φίλο του τον Αγήνορα, τον αρχιερέα της Ολυμπίας, που τον κάλεσε να παρακολουθήσει τους Αγώνες. Ο Αλέξανδρος δεν το σκέφτηκε πολύ όταν έλαβε την επιστολή πριν από μερικούς μήνες. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του που θα πήγαινε στην Ολυμπία. Μάλιστα, ειδικά αυτή την περίοδο ήταν ό,τι καλύτερο αυτό το ταξίδι, αφού ένιωθε πολύ κουρασμένος ψυχικά και σωματικά από τη ζωή του στην Αθήνα.

Γυμνός καθώς ήταν, κάθισε για λίγο στο προβάζι του παραθύρου και βαριαναστενάζοντας αναλογίστηκε το πρόσφατο παρελθόν του στην Αθήνα. Οι δημοκρατικοί του Περικλή, του σημαντικότερου εκπροσώπου αυτής της πολιτικής παράταξης, είχαν καταφέρει να πείσουν την Εκκλησία του Δήμου, δηλαδή τη συνέλευση του λαού των Αθηναίων πολιτών, να μην εγκρίνει την επανεκλογή του Αλέξανδρου — μόνο και μόνο επειδή ανήκε στην τάξη των αριστοκρατών — σε κανένα σημαντικό αξίωμα της πόλης. Ούτε και σε εκείνο του φιλοβασιλέα στο οποίο εκλεγόταν για χρόνια, έχοντας μάλιστα επανειλημμένα αποδείξει με επιτυχία την ικανότητά του στη διαλεύκανση φόνων και άλλων σοβαρών εγκλημάτων.

«Σιγά μην προτιμούσαν εμένα πάλι για τη θέση του φιλοβα-

σιλέα. Παρά το γεγονός ότι ήμουν άφογος και ότι ποτέ κανένα δε σκέφτηκε να κινήσει δίκη εναντίον μου για ανικανότητα ή μεροληψία. Αλλά ξέρω γιατί το έκαναν οι δημοκρατικοί, φοβήθηκαν πριν από τρία περίπου χρόνια την επάνοδο από την εξορία του ηγέτη μας του Κίμωνα και σκέφτηκαν ότι καλό θα ήταν, τώρα που εκείνος λείπει πάλι σε εκστρατεία, να χτυπήσουν τους οπαδούς του με το να μην τους επανεκλέξουν σε σημαντικά αξιώματα. Δεν είναι έτσι η Δημοκρατία», μονολόγησε ο Αλέξανδρος και θυμωμένος κοίταξε έξω απ' το παράθυρο.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες ο Αλέξανδρος θεώρησε ότι πλέον ήταν καλύτερο να απομακρυνθεί από τη δημόσια ζωή παρά να εξευτελίζεται, έχοντας ως προϊσταμένους ανθρώπους που ήταν ίσως και αμόρφωτοι και οι οποίοι είχαν αναλάβει αξιώματα λόγω της πολιτικής εύνοιας που απολάμβαναν από δημοκρατικούς ηγέτες.

Έτσι ο Αλέξανδρος παραιτήθηκε δήθεν για λόγους υγείας από το απαξιωτικό αξίωμα που του είχαν αναθέσει και αποσύρθηκε στα λίγα κτήματα που διέθετε στο δήμο Αλμούντα, περίπου δύο ώρες μακριά από το άστυ, δηλαδή το κέντρο της Αθήνας. Πλέον είχε αρκετό χρόνο για να κάνει διάφορα πράγματα και μεταξύ αυτών είχε αποφασίσει και το ταξίδι στην Ολυμπία.

«Αλλά γιατί παραπονιέσαι, Αλέξανδρε; Δεν τους έμαθες τους δημοκρατικούς τόσα χρόνια; Οι ίδιοι δεν έστειλαν παλαιότερα σε δεκαετή σχεδόν εξορία τον Κίμωνα; Ποιον... τον Κίμωνα που τους έδωσε την ηγεμονία του Αιγαίου! Και μόνο όταν είδαν τις δυσκολίες με τους Πέρσες στην Κύπρο, τον ανακάλεσαν πρόσφατα. Αλλά αυτό χρειάζεται σε εμάς τους Έλληνες, ένας Δαρείος κι ένας Ξέρξης, για να μπορέσουμε να συνειδητοποιήσουμε τα σφάλματά μας», είπε και πάλι.

Έγειρε το κεφάλι του και κλείνοντας τα μάτια του ένιωσε το απαλό ζεστό αεράκι να του χαϊδεύει το γυμνό του κορμί. Έστερα από λίγο άνοιξε και πάλι τα μάτια του και ατένισε το όμορφο καταπράσινο τοπίο. Κάποια στιγμή έστρεψε τη ματιά του λίγο πιο μακριά, σε ένα λόφο στα ανατολικά.

Από τη μεριά που τον κοιτούσε ήταν απότομος και απρόσβλητος, αν και δεν είχε ύψος πάνω από τριακόσια πόδια.* Θυμήθηκε ότι του είχαν αναφέρει πως λεγόταν Κρόνιος λόφος και ότι πίσω του βρισκόταν η Άλτη, το ιερό και οι αθλητικοί χώροι της Ολυμπίας. Σκέφτηκε ότι το πρώτο πράγμα που θα έκανε την επόμενη μέρα θα ήταν να επισκεφτεί την Άλτη. Αλλά προς το παρόν είχε άλλα σχέδια.

«Έχει μεσημεριάσει κι ο καιρός είναι πολύ καλός, αν εξαιρέσω εκείνα τα σύννεφα που βλέπω να πλησιάζουν γοργά από τα δυτικά. Λοιπόν, νομίζω ότι δεν υπάρχει καλύτερη ώρα για μια βόλτα στο δάσος και, γιατί όχι, ακόμα και στον Αλφειό», μονολόγησε. «Επιπλέον, φίλε, καλά θα κάνεις να αφήσεις τα προβλήματα της Αθήνας πίσω σου. Εδώ ήρθες για να διασκεδάσεις και κυρίως για να ξεκουραστείς. Ύστερα από την επόμενη πανσέληνο, δηλαδή σε λιγότερο από τέσσερις εβδομάδες, θα ξεκινήσουν οι Αγώνες. Λοιπόν, για πρώτη φορά στη ζωή σου αξίζει να ξεκουραστείς και κυρίως να περάσεις κι εσύ καλά».

Ο Αλέξανδρος χαμογέλασε με τις συμβουλές που έδωσε στον εαυτό του και γύρισε προς το δωμάτιό του. *Και μάλιστα είχες και την πρώτη σου επιτυχία, αυτή τη νεαρή Βερενίκη*, σκέφτηκε παίρνοντας ένα θριαμβικό ύφος καθώς θυμήθηκε τα τελευταία λόγια της. *Γιατί όχι, άλλωστε. Έχουν περάσει δέκα χρόνια από τότε που πέθανε η γυναίκα σου η Αριάδνη και δεν έχεις παιδιά. Λοιπόν, δε νομίζεις ότι πλέον πρέπει να φτιάξεις τη ζωή σου; Μόλις έκλεισες τα σαράντα και... για να σε δω...*

Ο Αλέξανδρος πήγε και στάθηκε μπροστά στον όρθιο μεταλλικό καλογυαλισμένο καθρέπτη που ήταν τοποθετημένος επάνω σε μια μεγάλη σκαλιστή κασέλα που χρησίμευε ως μισποθήκη.

* Οι αρχαίοι Έλληνες είχαν ως βασική μονάδα μέτρησης τον «πόδα» και το «δάκτυλο». Έτσι ένας «πους» ισοδυναμούσε με 0,297-0,320 μέτρα και 1 «δάκτυλος» με 0,019 μέτρα, ανάλογα με την κάθε πόλη-κράτος. Άλλες υποδιαίρεσεις ήταν οι εξής: 1 πους = 16 δάκτυλοι, 1 σπιθαμή = 12 δάκτυλοι, 1 πήχυς = 24 δάκτυλοι, 100 πόδες = 1 πλέθο.

«Λοιπόν, είσαι ωραίος... Από τα νιάτα σου όλες ερωτεύονταν τα καστανοπράσινα μάτια σου, το ψηλό και καλοφτιαγμένο κορμί σου και τα καπάμυρα μαλλιά σου. Μπορεί βέβαια να έχουν γκριζάρει λίγο, αλλά εσύ με τέτοιο κορμί... φίλε μου, δεν πρέπει να παραπεονιέσαι», μονολόγησε και χαμογέλασε αυτάρεσκα.

Ύστερα έριξε μια γρήγορη ματιά στο δωμάτιό του, αφού την προηγούμενη νύχτα που είχε καταφτάσει, μέσα στο σκοτάδι και στο φως των κεριών δεν το είχε δει και πολύ καλά. Τώρα όμως διαπίστωνε ότι ήταν μάλλον ευρύχωρο. Εκτός από την κασέλα του, τον ορθογώνιο καθρέπτη επάνω σε αυτή και το σβηστό πα-
ραγώνι,* υπήρχε ακόμα ένα διπλό κρεβάτι, μια μικρή αλλά ευ-
ρύχωρη ξύλινη θήκη με σκαλιστό άνοιγμα από πάνω, τρεις κα-
ρέκλες κι ένα τραπέζι. Πάνω σε αυτό διέκρινε ένα μελανοδο-
χείο με το καλάμι γραφής, μερικά κομμάτια παπύρου για τις
επιστολές του, ένα πήλινο σκεύος με καθαρό νερό και το δίσκο
με το πρωινό του.

Πλύθηκε στα γρήγορα και καθώς σκούπιζε τα χέρια του, πρόσεξε στους τοίχους ολόγυρα αρκετές ξύλινες προθήκες και πάνω σε αυτά μικρά πήλινα ζωγραφιστά αγαλματάκια διαφό-
ρων θεών. Μέτρησε τουλάχιστον τριάντα και αμέσως τα άγγιξε
με τα ακροδάχτυλά του. «Είθε όλοι οι θεοί να με βοηθήσετε να
περάσω καλά», μουρμούρισε και γονάτισε για να προσευχηθεί.

Όταν σηκώθηκε, πήρε στα χέρια του τυχαία το αγαλματίδιο
του τραγόμορφου χαμογελαστού Πάνα. Ήταν περίπου δύο πι-
θαμές ψηλό, ζωγραφισμένο με έντονα χρώματα κι ο θεός έμοιαζε
αστείος. Το αναποδογύρισε και διαπίστωσε ότι ήταν κούφιο,
για να είναι πιο ελαφρύ. Χαμογέλασε και τελικά το επέστρεψε
στη θέση του.

Αλλά τότε ένωσε την κοιλιά του να γουργουρίζει και η ματιά
του στράφηκε αμέσως στο δίσκο με το πρωινό του. Είναι αλήθεια
ότι το προηγούμενο βράδυ ήταν πολύ κουρασμένος για να φάει

* Το τζάκι.

οτιδήποτε κι έτσι είχε κοιμηθεί νηστικός. Τώρα όμως πεινούσαν λύκος. Έτσι σε πολύ λίγα λεπτά έφαγε τα πάντα εκτός από το ψωμοτύρι. Αυτό σκόπευε να το πάρει μαζί του. Γι' αυτό το δίπλωσε προσεκτικά σε μια πετσέτα και το έχωσε σε ένα μικρό δερμάτινο σακίδιο που κρεμόταν σε μια καρέκλα.

Τώρα έπρεπε απλώς να ντυθεί. Άνοιξε την κασέλα, έριξε μια ματιά στα ενδύματά του και αμέσως το χέρι του πήγε σε έναν όμορφο λευκό χιτώνα που τον φόρεσε κατάσαρκα. Κατόπιν διάλεξε ένα πράσινο σκούρο υφασμένο ιμάτιο που του έφτανε κάτω από τις γάμπες και στο τελειώμά του το στολίζει ένας λευκός μαϊάνδρος. Κοίταξε τους τρεις πύλους* του που ήταν τοποθετημένα στη σκαλιστή θήκη δίπλα στο κρεβάτι του, αλλά το μετάνιωσε. Έσκυψε και τράβηξε ένα από τα πέντε ζευγάρια σανδάλια του, εκείνα από μαύρο μαλακό δέρμα. Τελικά κοιτάχτηκε και πάλι στον καθρέπτη. Έφτιαξε στα γρήγορα τα μαλλιά του και ευχαριστημένος με την εικόνα χαμογέλασε.

Πριν αναχωρήσει, πήγε προς το παράθυρο. Έριξε μία ακόμα ματιά προς τα έξω και διαπίστωσε ότι η αυλή ήταν έρημη. *Πολύ φυσικό, σκέφτηκε. Τέτοια ώρα όλοι θα είναι στο στάδιο. Λοιπόν, καλά θα κάνω να φεύγω. Δε θα ήθελα να συναντήσω κάποιον και πολύ περισσότερο τον Λακεδαιμόνιο από δίπλα, που όλο το βράδυ ασχολούνταν με εκείνη την εταιρά.*

Ο Αλέξανδρος κράτησε καλύτερα επάνω του το σακίδιό του και χωρίς άλλη καθυστέρηση βγήκε. Σύντομα έφτασε στο ισόγειο. Εκεί βρήκε την Κλεονίκη, της έδωσε το κλειδί και, αφού την παρακάλεσε να μην ανέβει κανείς στο δωμάτιό του για να καθαρίσει, την ενημέρωσε ότι θα επιστρέψει το σούρουπο. Εκείνη του ευχήθηκε να ευχαριστηθεί τη βόλτα του κι ο Αλέξανδρος αναχώρησε.

* Πύλος: Καπέλο με ψηλό κωνικό μυτερό κάλυμμα που είχε και γύρο για προστασία από τον ήλιο. Ήταν από δέρμα ή και μέταλλο.

Αρχαία Ελλάδα, 5^{ος} αιώνας π.Χ.

Ο Αλέξανδρος ο Αθηναίος, ευγενής και πρώην
αξιωματούχος, με ειδικότητα στην εξιχνίαση εγκλημάτων,
φτάνει στην Ολυμπία για να παρακολουθήσει
τους Ολυμπιακούς Αγώνες, προσκεκλημένος
του φίλου του και αρχιερέα της Ολυμπίας, Αγήνορα.

Η δολοφονία ενός Σπαρτιάτη αθλητή
θα προκαλέσει θύελλα οργής. Η σπαρτιατική ομάδα
κατηγορεί τους Αθηναίους για το φόνο και απειλεί
με αποχώρηση από τους αγώνες. Ο Αγήνορας,
μπροστά στον κίνδυνο ματαίωσης των αγώνων,
πείθει τον Αλέξανδρο να αναλάβει την υπόθεση
έχοντας ως βοηθό τον Σπαρτιάτη Λεωνίδα.

Οι έρευνες των δύο αντρών γρήγορα
θα τους οδηγήσουν σε συνταρακτικές αποκαλύψεις.
Η δολοφονία που προσπαθούν να εξιχνιάσουν
δεν είναι παρά η αρχή μιας συνωμοσίας
που στόχο έχει την καταστροφή της Ελλάδας.
Θα μπορέσουν οι δύο άντρες
να ανατρέψουν τα σχέδια των συνωμοτών;

*Ένα συγκλονιστικό πολιτικό θρίλερ
δράσης και έρωτα με φόντο
την αρχαία Αθήνα και την αρχαία Ολυμπία.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΜΑΥΡΟΜΙΚΑΛΗ 1, 106 79 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-239-1

